

Sessiz Bekleyişler

– Ayışığı · 21 Mart 2018

SESSİZ BEKLEYİŞLER

Günlerdir fırtına öncesi sessizlik hüküm sürerken içimizde;herkes kendi yaşadığını bilse de,yalnızlık yapışır yakamıza,tutar elimizden,alır götürür bizi bilinmezliklere doğru...

Bazı günler vardır ki;zaman geçmek bilmez!

Uzadıkça uzar tedirgin ve huzursuz geçen günler,her sabaha gebe,bitmek bilmeyen,sancılı,uykusuz,zifiri karanlık geceler...

Beni benden alan,beni derde salan geceler...

İşte böyle anlarda,kim bilir ne fırtınalar kopar yüreğinizde de,kimseler bilmez,kendinizden başka.

Nice garip sessiz çığlıklar boğarken sizi,öleceğinizi sanırsınız ama ölmezsiniz,yaşarsınız yine de hiç bir şey olmamış gibi.

Bu hastalığı yaşayanlar ve yakınları çok iyi bilir,çok zor ve sıkıntılı olan bu süreçleri,günbegün tükenişleri...

Her defasında yeni şoklar yaşasanız da,çevrendeki insanlara güçlü görünmek için yine de ayakta dimdik durmaya çalışır,bir de acılara sessizce,yarım ağız gülümersiniz üstelik.

Sevgili Eşimle birlikte 3,5 yıldır bu amansız hastalıkla ilgili,ne badireler atlattık ve rahatlamıştık bir süredir de,ta ki 25 gün önce son kontrollerde akciğerlerde sorun çıkana kadar!

Diğerleri gibi bunu da Allah'ın izniyle en kısa zamanda atlatacağız inşallah.

Sevgili Eşimin 10 gün önce akciğerinden biyopsi alınmış,stres ve kaygı içinde bize çok uzun gelen bir bekleme süreci daha başlamıştı.

Uykusuz geçen yorgun geceler,ne kadar da uzundu.

Geçen akşam büyük bir heyecanla beklenen mesaj telefonuma geldi."Biyopsi sonucunuz çıktı,gelin alın" diye.

Şimdi sen gel de,uyu uyuyabilirsen...

Uykusuz kalmasın diye eşime söylemedim,sabah söylerim diye.

Nihayetinde o sabah da oldu,kahvaltı sonrasında mesaj okundu.

Hastaneye gitmek için anında hazır olundu.

Dualar okundu içten içe ve gidiyoruz biz,hayırdır inşallah diye diye...

Yolda giderken telefonum çalıyor,uzaklardan adı eski olan bir şehirden,oğlum defalarca arıyor ve soruyor "sonuç ne zaman çıkacak" diye.

Ben "mesaj geldi,sonuç çıkmış,almaya gidiyoruz"diyorum.

Can Oğlum heyecanla tekrar soruyor "şu an neredesiniz,kaç dakika da gidirsiniz"diye.

Ben de ona"merak etme,ben seni hemen arar,bilgilendiririm"diyorum.

Sabırsızlığından anlıyorum ki,onun da kaygı dolu heyecanının dorukta olduğunu.

İşte geldik hastaneye...

Sevgili Eşime "sen bekle beni,ben hemen alırl gelirim" diyorum.

Panik atak bende ataklar yapıyor,nefesimi kesiyor,ciğerlerime nefes gitmiyor.Önce onunla cebelleşip,kendime "sakin ol Ayla" diyor,yoluma devam ediyorum zor giden ayaklarımla.

Koştura koştura,nefes nefese geldim Patoloji Laboratuvarına...

Biyopsi sonucunu istiyor,alıyorum.

O anda bir ürperti oluyor bende,bakamıyorum elimdeki sonuca.

Elimde sanki kağıt parçası değilde,kanseri taşıyor gibi hissediyorum ve iç sesimle konuşuyorum sinsî düşmanla.

"Elimdesin artık kurtulamazsın benden" diyorum ve cesaretimi toplayıp,bakarken içimizdeki düşmana,göz göze geliyoruz!

O kenenin halen bizde kol gezmekte olduğunu görüyorum,feri sönmüş gözlerimle!

Yine kemoterapi dönemi başlayacak,tedavi planlanıyor...

Yarın ilk kemoterapi başlıyor...

Oğlum hemen gelmek istiyor...

Sevgili Eşim yine her zamanki metaneti ve dimdik duruşuyla kansere meydan okuyor...

Benim ise ruhum daralıyor...

Dipsiz kuyularda,ah bu sessiz bekleyişler...

Ne çok insanın içine içine işlerler...

Şifayı önce Allah'tan,sonra değerli doktorlarımızdan diliyor,bekliyoruz.

Biz ve bizim gibiler için hep ama hep dua ediyor ve sizlerden de dua bekliyoruz.

Bugünlerimize de şükür ediyoruz.

Allah beterinden korusun diye.

Allah'a emanetiz hepimizde...

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ / 21.03.2018